

Prokrastinace

Prokrastinace byla dovednost, kterou jsem bravurně ovládala už jako malá, tedy daleko dříve, než se o ní začalo koncem minulého století více uvažovat a psát. Díky dlouhodobé praxi dokonce dokážu prokrastinovat několikastupňově, což vytváří chaos nejen na mém stole, ale i po celém bytě a zejména pak v mé i bez toho roztěkané duši. Prokrastinaci dělím na pravidelnou, vážící se k určitým činnostem, a na nahodilou, která se mi může přihodit kdykoli a kdekoli.

Pravidelného impulsu k prokrastinaci se mi dostává každé druhé pondělí, kdy je potřeba napsat a nejpozději do devíti večer odevzdat 105 PLUS. Pravda, vyskytují se velice vzácné výjimky, kdy článek napíšu dokonce i o celé dny dny dříve, nebo během odpoledne sednu a bez problémů píšu, většinou to však probíhá jinak. V časném odpoledni ve mně hrkne, že je psací pondělí. Do té doby jsem byla v klidu, protože témat mě během uplynulých čtrnácti dnů obvykle napadne několik a mám pocit, že stačí jen natáhnout ruku a vybrat si to nejatraktivnější, ačkoli jsem se už mnohokrát přesvědčila, že je vše jinak.

Nevíš, o čem bych měla psát?, zeptám se cvičně Vaška, ačkoli vím, že mi buď nedoporučí nic, nebo zásadně to, o čem mi psát nepůjde. Vždycky je lepší, když odpoví, že neví, protože když má nápad a já ho odmítnu, tak se urazí, a kromě toho, že pořád nic nevím, panuje u nás rozmrzelost, ve které si moje prokrastinace vyloženě libuje.

Udělám si kafe, dám si kartičky, abych si vyčistila hlavu, a pustím se do toho, hlásím Vaškovi, kočkám a vůbec všehomíru. Mám v počítači hru Spider Solitaire, která je vedle hledání čehokoli na Pinterestu mým nejoblíbenějším prokrastinačním pomocníkem. Skládám kartičky, soustřeďuju se, a to je ta nejlepší chvíle, aby mi Vašek co chvíli přišel něco sdělit. Jaké bude počasí za týden a že někdo pokazil míček, dal gól nebo vyjel z dráhy, případně zeptat se, co bude k jídlu o víkendu a jestli nevím, kam si dal brejle. Vždycky mě to rozhodí tak, že si musím dát další hru. Když je toho vyrušování příliš, ohradím se a Vašek se urazí, že si s ním nechci povídat. Znovu zavládne rozmrzelost. Navíc zjišťuju, že jsem kafe už vypila a přemýšlím, jestli si dát další.

Udělám si kafe, hlásím do prostoru, abych ulevila dusnu. Udělej mi taky, ozve se z prostoru radostně. Dám si kartičky, abych si vyčistila hlavu, a pak to napíšu, oznamuji prostoru. Jasně,

souhlasí prostor, aby mi za chvíli oznámil, jaký je stav fotbalového zápasu třetí ligy na Islandu, nebo tak něco.

Rozhlédnu se kolem sebe a vidím nelad. Vstanu a začnu trochu sklízet důkazy několika souběžně probíhajících či již skončených tvůrčích procesů i důkazy své nepořádnosti, a už poněkolkáté si pomyslím, že musím přebrat skříň a odnést vyřazené věci do kontejneru na charitu. A že kdybych konečně dokončila úklid látek a přerovнала skříně s tvůrčími pomůckami, měla bych prostor na věci, které se mi nevejdou nikam a vedou mě k nepořádnosti.

Alespoň ty šuplíky s tričky kdybych... Ne! Nebudu přece TEĎ uklízet skříň, budu psát, nakazuji si nekompromisně a jsem na sebe hrdá do chvíle, než zjistím, že si rovnám zásuvku psacího stolu.

Kafe si už nedám. Jdu si natočit vodu a zavřu za sebou dveře. Hodím si partičku kartiček a dostávám nápad. Jasně. Nadepisuji článek Prokrastinace a nevyruší mě ani Rózka, která si vyžádá, abych si dala na klín deku, na kterou se uvelebí. Když mám napsané dva odstavce, vzpomenu si, že jsem chtěla psát o tom, jak nám přibývá světlo a jak je to fajn. Nevadí. Nechám si to na příště.

Abych to nezapomněla, zapíšu si to někam, kde se to neztratí. Třeba sem do článku. Cha! To se mi to bude za dva týdny psát. Pokud tedy na mě prokrastinace nevymyslí nějakou zákeřnou fintu.

Vyšlo na Zvířetníku 12. 3. 2019

http://neviditelnypes.lidovky.cz/co-je-prokrastinace-a-jak-s-ni-bojovat-dsh-/p_zviretnik.aspx?c=A190311_200810_p_zviretnik_kosa

{fshare}